

Fernanda i Perstorp

Fernanda stod och diskade. Hon hade baljan på golvet. Med ett stadig grepp om stolskarmen och lite lätt böjda knän kunde hon lätt se vem som kom. Hon var föraktad för sitt originella sätt. Hon var kristen och äldredöpt. Hon arbetade tills midnatt med djuren i ladugården. Hon var så noga att hon repade av gräset med händerna vid stenarna där slåtterkarlarna inte fått av det, trots att maken hade med den tidens mått "stor lön" som skogvaktare. Hon hade också en egen förmögenhet i guld, som fick vara orörd år efter år.

Jag, Anton, hade arbetat i skogen och skulle få avlöningen hos skogvaktaren. Det var för jämt 50 kronor.

Fernanda svarade då, när jag framfört mitt ärende. "han är inte hemma och har nog pengarna med sig". "Och har han dem hemma, så vet jag inte var de är". "jag har inga, Jo guld förstås"

"Det är ju synd om du ska sitta och vänta, du som gått så långt". Hon betalade med guld, men frågade om jag kunde växla den tillbaka till "mej". Ja svarade att det kan jag inte för jag behövde det i dag.

Det förekom aldrig några kvitton. Många kunde inte skriva sitt namn, då de inte gått i någon skola. Det fanns förtroendemän. De var edsvurna och vittnade för två vid ett ting och de betraktades som förtappade om de ljög.

Fernanda, som varit mycket vacker som ung sa så här, "Ja undrar va alla fula käringar kommer ifrån och vart alla vackra flickor tar vägen".